

Ontslag

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 11 mei 2011, ingekomen op 12 mei 2011 is appellante in beroep gekomen tegen een beslissing van verweerster van 4 april 2011 om haar per 1 augustus 2011 te ontslaan met toepassing van artikel 3.8 sub 5 van de CAO PO.

Het voornemen tot dat ontslag heeft verweerster bij brief van 14 maart 2011 aan appellante kenbaar gemaakt, waarna appellante bij brief van 31 maart 2011 haar zienswijze daarop heeft gegeven.

Verweerster heeft op 5 juni 2011 een verweerschrift ingediend. Het beroep is behandeld op 7 juli 2011 te Utrecht. Daarbij waren aanwezig appellante en haar echtgenoot, alsmede namens verweerster mevrouw ....., locatiedirecteur en de heren ..... en ..... vergezeld van hun gemachtigde. Er is door appellante een rapport van een arbeidsdeskundig onderzoek overgelegd van 15 februari 2011, dat ten grondslag heeft gelegen aan de beslissing van het UWV van 22 februari 2011 om aan appellante een WGA-uitkering toe te kennen.

2. De feiten

Appellante is in dienst van verweerster aangesteld met ingang van 1 januari 2003 als onderwijsassistente met een werktijdfactor van 0,600 fte. Appellante is als zodanig werkzaam bij de basisschool ....., locatie ....., te ....., welke school onder het bevoegd gezag van verweerster valt.

Vanaf 26 maart 2009 is appellante arbeidsongeschikt. Op grond daarvan heeft verweerster met toepassing van artikel 3.8 sub 5 van de CAO PO appellante bij brief van 4 april 2011 ontslagen per 1 augustus 2011.

In haar schriftelijke zienswijze van 31 maart 2011 geeft appellante aan dat uit de arbeidsdeskundige rapportage blijkt dat er alleen in theoretische zin geen arbeidsmogelijkheden voor haar zijn. Zij beschikt wel degelijk over arbeidsmogelijkheden en kan re-integreren in (aangepast) eigen werk, welke re-integratieactiviteiten in overleg met de bedrijfsarts verder uitgebreid kunnen worden.

In de bestreden beslissing weerspreekt verweerster dat sprake zou zijn van restvaliditeit van appellante en stelt zij dat dus ook een herplaatsing niet aan de orde kan zijn.

3. De standpunten van partijen.

Appellante heeft het besluit waarvan beroep bestreden. Zij meent dat zij slechts gedeeltelijk arbeidsongeschikt is en dat zij aangepast eigen werk kan doen, dat zij die werkzaamheden 6 uur per week tot in maart 2011 heeft verricht en dat redelijkerwijs die werkzaamheden in overleg met de bedrijfsarts zouden kunnen worden uitgebreid. Zij meent dan ook dat de motivering van het ontslagbesluit niet deugt en dat zij de kans moet krijgen om in (aangepast) eigen werk verder te re-integreren.

Verweerster verwijst naar de arbeidsdeskundige rapportage van 14 januari 2011, waarin staat dat de werkgever voldoende re-integratieinspanningen heeft verricht. Verweerster concludeert uit de beslissing van het UWV van 22 februari 2011 dat appellante volledig arbeidsongeschikt is en is van oordeel dat - nu er volgens het UWV geen sprake was van enige restvaliditeit en er geen herstel binnen 26 weken viel te verwachten- zij dan ook sindsdien terecht geen re-integratieactiviteiten meer heeft ondernomen. Op grond van de toekenning van een WGA-uitkering tot 2013 is

verweerster van oordeel dat geen nader onderzoek nodig is of herstel binnen de periode van zes maanden na twee jaar ziekte is te verwachten. Verweerster heeft geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep van appellante.

4. De beoordeling

Bij ontslag met toepassing van artikel 3.8 sub 5 CAO PO dienen de bepalingen van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair onderwijs (BZA) in acht te worden genomen.

Uit het arbeidsdeskundig rapport van 15 februari 2011 blijkt dat appellante voor 59,22% arbeidsongeschikt is, aangezien zij nog beschikt over arbeidsmogelijkheden en in eigen aangepast werk met loonwaarde gedurende zes uur per week werkzaam is. Theoretisch heeft zij geen arbeidsmogelijkheden, waardoor haar loonverlies door arbeidsongeschiktheid 100% bedraagt. De arbeidsdeskundige concludeert dat er voor appellante door gewrichtsklachten een urenbeperking geldt van 20 uur per week en dat zij daarom het werk van onderwijsassistente voor 22,07 uur per week niet meer volledig kan doen.

Daaruit volgt dat geoordeeld kan worden dat appellante meer dan twee jaar onafgebroken blijvend arbeidsongeschikt is geweest als bedoeld in artikel 20 lid 2 sub a BZA en dat herstel binnen een periode van zes maanden na deze twee jaar als bedoeld in artikel 20 lid 2 sub b redelijkerwijs niet is te verwachten.

Op grond van artikel 20 BZA moet vaststaan dat er bij het bevoegd gezag geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn. Bij het onderzoek naar die herplaatsingsmogelijkheden dienen de bepalingen van artikel 20, lid 7 t/m 9, in acht genomen te worden.

Uit de beslissing waarvan beroep blijkt niet van een dergelijk onderzoek, terwijl uit de arbeidsdeskundige rapportage van 15 februari 2011 juist zeer nadrukkelijk volgt dat die herplaatsingsmogelijkheden er zijn. Blijkens die rapportage heeft de arbeidsdeskundige telefonisch contact gehad met mevrouw ....., medewerkster van verweerster, waarbij is gesproken over de 6 uur loonwaarde van het werk van appellante op dat moment. In dat gesprek heeft de arbeidsdeskundige uitdrukkelijk gestipuleerd dat appellante arbeidsmogelijkheden heeft en verder kan re-integreren in aangepast eigen werk. Ook uit de aan verweerster gezonden WIA-beslissing van 22 februari 2011 blijkt dat appellante geen volledige WIA-uitkering ontvangt.

Op grond van artikel 3.9, eerste lid van de CAO PO is verweerster gehouden om een werknemer die meer dan 35% arbeidsongeschikt is in geval van ontslag eenzelfde dan wel een gelijkwaardige arbeidsovereenkomst aan te bieden in een betrekkingssomvang die overeenkomt met de restvaliditeit, tenzij dit op grond van door de werkgever te stellen en zonedig te bewijzen omstandigheden redelijkerwijs van hem niet geveerd kan worden. Hoewel appellante blijkens het genoemde arbeidsdeskundig rapport nog beschikt over arbeidsmogelijkheden en in het kader van haar re-integratie ook daadwerkelijk arbeid met loonwaarde verrichtte, is een dergelijk aanbod aan appellante niet gedaan. Omdat verweerster er nu eenmaal –ten onrechte– van uit is gegaan dat appellante geen enkele restvaliditeit meer heeft. Omstandigheden op grond waarvan een heraanstelling als bedoeld in artikel 3.9 van de CAO PO redelijkerwijs van haar niet geveerd kan worden zijn door verweerster niet gesteld of aangetoond.

De commissie komt aldus tot de conclusie dat het beroep tegen het ontslagbesluit gegrond is, omdat het besluit is genomen in strijd met artikel 20, lid 2 sub c, van het BZA en artikel 3.9, lid 1, van de CAO PO.

5. De beslissing

De commissie voornoemd verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is gewezen te Utrecht op 7 juli 2011 door mr. A. Schellart, voorzitter, mr. L.A.S. Boersen, mr. A.A.M. Mollee, mr. R.A.C. van Rossum en drs. T.E. Sikkema, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.